

til det Resultat, at Myndejagten burde forbydes over hele Landet. Naar det er sagt, at det ikke længere er nogen Herlighed, som herved er forbeholdt Godseierne, saa er dette dog i Virkeligheden Tilfældet, thi Benyttelsen af denne Ret er endnu, som hidtil, knyttet til et Jagtdistrikt af 200 Edr. Hartkorn; og et saadant Jagtdistrikt findes faktisk ikke let noget Sted i Landet uden i Forbindelse med en Hovedgaard. Det er altsaa kun en Skinsforandring istedetfor en virkelig Forandring, det ærede Udvalg har budt os, ved at udelade den Betingelse, at denne Ret skal være knyttet til Besiddelse af en Hovedgaard. For Godseierne bevarer denne Ret fuldstændig i samme Forhold som hidtil, og den bevarer netop i de Egne, hvor den kan gjøre Skade, nemlig paa Derne, paa den østlige Del af Sjælland, og overhovedet hvor der findes Jagtdistrikter paa 200 Edr. Hartkorn; men et saadant Jagtdistrikt findes kun i de bebyggede Egne. Forslagsstillernes Hensigt er at overføre denne Jagtret til saadanne Egne, hvor den i alt Fald maa antages ikke at kunne gjøre synderlig Skade, og det tror jeg vil opnaas ved, at man fastlægger, at Jagtdistriktet skal være 2,000 E. Land, thi i de bedre og bebyggede Egne af Landet, navnlig paa Derne og i de bedste Dele af Sjælland, ere 2,000 E. Land vistnok i Almindelighed en Del mere end 200 E. Hartkorn. Naar den ærede Ordfører sagde, at det vilde være vanskeligt at bevise, hvor stort et Areal et Jagtdistrikt udgjør, kan denne Indvending ikke have nogen afgjørende Betydning, thi der foreligger vistnok i Almindelighed Matrifeltkort, af hvilke det kan oplyses, hvor stort Arealet er, og under alle Omstændigheder maa den, der har udøvet Sagtretten, have sikret sig Beviset for, at han har et Areal af den fastsatte Størrelse, thi Bevisbyrden maa kunne paabyrdes ham, da det er en af de Sager, der ere Gjenstand for offentlig Paatale. Jeg tror derfor, at den ærede Ordførers Indvending imod dette Forslag ikke er begrundet, og navnlig vil jeg

gentage, at man fra det Standpunkt, hvorpaa den ærede Ordfører og Udvalget have staaet, maatte have ventet, at Udvalget havde foreslaaet Myndejagten affaasset.

Ordføreren: Hvis den ærede Ordfører og de ærede Forslagsstillere vare komne med et Forslag om Forbud imod Myndejagt overhovedet, saa kan jeg paa Udvalgets Vegne sige, at et saadant Forslag skulde ikke have savnet Understøttelse; men det er jo ikke Noget, der nu foreligger, og Grunden til, at Udvalget ikke af egen Drift har opstillet et saadant Forslag, er den, at man saalidt som muligt har villet fravige den gjældende Ret. Det er vistnok mindre nøiagtigt, jeg tror, at man ligesom kan sige det er ganske urigtigt, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne omtalte, at der ikke hert Landet er Andre end Eierne af Hovedgaarde, der have saa store Jagtdistrikter som 200 Edr. Hartkorn. Der er mangen Jagtliebhaber, som uden at være Godseier, leier et meget betydeligt Areal og driver Jagt derpaa, og det vil være let for en saadan at vide, hvormange Lønder Hartkorn han har at jage paa, men det vil i mange Tilfælde være umuligt, naar han ikke foretager en speciel og bekostelig Opmaalning, at vide, om hans Jagtdistrikt holder 200 E. Land.

Scavenius: Jeg vil tillade mig endnu engang at indlægge et godt Ord for Vandringsforslaget under Nr. 19. Jeg kan ikke se rettere end, at dersom det sidste Stykke af § 11 bliver staaende, som det høie Thing vedtog ved anden Behandling, saa er Fredningsbestemmelsen, som indeholdes i det første Stykke af § 11, saa godt som illusorisk; skulle disse smaa Dyr: Slaggermus, Muldvarpe og Fugle, især Sangfugle, ikke fredes i Haver, Gaarde og indhegnede Dyrehaver, saa har deres Fredning ude paa Marken kun overordentlig lidt at sige. Den høitærede Indenrigsminister bemærkede sidste Gang, da Sagen